

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐπιμελούμενον ἐκδοτὸν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἐκ τῆς κατ' ἐξοχὴν παιδικῆς περιόδου ὑπεργραμμῆς, ἀληθεῖς παραχρῶν εἰς τὴν ψυχὴν ἑαυτῶν ἀποκαταστάσει καὶ ἐκδοτὸν τοῦ Οὐκραϊνοῦ Παιδαγωγικοῦ Κατασταθμοῦ Παιδείας, ἐκ ἀνάγκης ἀρμενικῶν καὶ προσημαστικῶν εἰς τοὺς καὶ αὐτοὺς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΤΕΡΑ

ΒΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐνημέρσις ἀρ. 25. Ἐξήμερον ἀρ. 19. Γράμμα ἀρ. 10.
 ΒΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγέλου Γρ. Α. ἀρ. Ἀγγέλου Κ. ἀρ. καὶ Λουκῶν Ἀποστολῶν ἀρ. 10. Ἀμερικῆς ἀρ. 4. Ἀμερικῶν παρὰ τὸν ἀρ. 25. Ἐξήμερον καὶ Τρίμηνον ἀναλόγως.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΜ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΘΜ - ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰ τὸν δρομαὶ ἀρχίζουσαν τὴν 1ην αὐγουστῆτος μηνὸς

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΝ

Ὀδὸς Βασιλειῶν ἀρ. 25, παρὰ τὸ Βυρῶναιον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Ἔτος Ἰσθμίων. 15 Σεπτεμβρίου 1939

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 40

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστορία ἐκ τῆς ΜΑΡΙΕ ΓΙΡΑΡΔΕΤ].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'. (Συνέχεια).

Ἄ, πόσο πολυτέλεια φαίνονται τὰ πρῶτα λεπτὰ, ποὺ περδίζει κανεὶς μὲ τὸν κόπο τοῦ! Τὸ ὑπαιθέρο δωρὸ εἶναι μὴδαμνὸ μπροσὰ τοῦ μικροῦ ποδοποδ καὶ παίρνει κανεὶς γιὰ τὴν ἀργασίαν τοῦ.

Γεμάτη θάρρος ἂν τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν, ἡ Ζίνα ἔβασε πάλι ἐπὶ δουλειᾶ. Ἀρχισ, μὲ χαρομένη καὶ ἀνάλωτη καρδίαν, τὴ δεύτερην χωρικὴν τῆς Βαλκανίας. Τώρα καὶ ἤξερε εἰ ἔκανε, εἶχε κάποιαν πείραν καὶ ἡ δουλειὰ προχωροῦσε γοργά. Γρήγορα τέλειωσε ἡ κοδέλα καὶ ἡ μικρὴ τεχνίτρα, πρὶν τὴν παραδόσιν, θέλησε νὰ τὴ δαίξῃ ἐπὶν κορίαν Ἐριώ. Ἐβίβη τὴν εἶδε καὶ εἶπε πῶς τῆς ἄρεσεν περισσότερο καὶ ἂν τὴν πρώτην τῆς ἀδερφοῦλα, ποῦχε πωληθῆ.

Ἐπειτα ἡ μικρὴ κοδέλα κοποδοτήθη ἐν ἑνὶ κοίτῃ καὶ δέθηκε μὲ γαλάττια κορδόνια. Γιὰ νὰ ἀπαρμόσῃ τὸ ρητὸ ποὺ λέει: «μὴν ἀναβάλλῃς γι' αἴθριο, ὅτι μπορεῖς σήμερον νὰ κάμῃς», ἡ Ζίνα ἀποφασίσεν νὰ τὴν πᾶν ἀμέσως ἐπὶ «Σορμῶς».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'
Κατὰ ἀσ' ἰαμάξι!

Ὁ «Σορμῶς» ἦταν ἐπὶν ὁδὸν Σαιντ-Ὀνορέ, ἔπειτα συγχάσον οἱ κομψότερες κορίτεις καὶ δεσποινίδες καὶ εἶναι ἄφθονοι οἱ διαβάτες, τ' ἀποκλίνοντα καὶ εἰς ἄμάτια.

Ἡ Ζίνα κῆρε τὸ τραῦ καὶ ἔβηκε κάπως κοντὰ ἐπὶ «Σορμῶς». Ἐβίβη ἔμωσ νὰ περᾶσῃ ἂν τ' ἀντικροῦν πηλοδρόμω. Ἡ κομπολογοία ἦταν δόσκολη. Ἡ ἀπελευθερωτικὴ σειρὰ τῶν ἀμαξιδίων δὲν εἶχε κανένα διάμεσον καὶ ἡ Ζίνα φεβόταν νὰ περᾶσῃ. Ὡς τὴν ὥρα

ποτὲ δὲν εἶχε γὰρ μοναχὴ τῆς. Ἀλλωστε, καὶ ἔσαν ἔβγαυε μὲ τὴ θείαν τῆς, δὲν ἀπομακρυνόσαν ποτὲ συγγέν, ἂν τὴν εὐρηκτικὴ συνοικία τοῦ Ἰεσέιγ. Ἀκλιντῆ ἐπὶ θείαν τῆς, κοίταξε μὲ ζήλεια δὸς κορίττει φορετωμένε μὲ

«Κάποιος δοκίμα ἐπὶ θειρίνα...»

κατακλιθέρας, ποὺ πολυτέλειαν νὰ περᾶσαν μὲ ἂν ἀμαξίδια. Ἀγγέλου τ' ἔλογον, εἰς ῥόδους, ἀποκαταστάσαν ἂν ἐχθρὸν καὶ κανένα ἑαυτικὸ ἔμπόδιον, καὶ ἐπὶ τελευτάτῃ κατὰφεραν νὰ θγοῦν αἰ ἄλλο πηλοδρόμω.

Ἡ Ζίνα ἔβινε ἕνα εἶδος νεοκωκ

φόδος, ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει. Εἶπε: «—Ἐμπροσὶ Χριστῆςται ἀπόφασι!» Καὶ κατέβηκε ἐπὶν ἀσφαλτῶ. Ἄν τὴν ἄλλη μεριά τοῦ δρόμου ἦταν οἱ ἐπιρὶτες μὲ τίς δαντέλλες καὶ τὰ ἄλλα εἶδη τοῦ καταστήματος «Σορμῶς»...

Ἐσφινὰ ἄφθονα μὴν κροῦσι: μὴν ἔμαθα ἔτρεχε γρήγορα καταπάνω τῆς. Παραμέτριος δεξιὰ, ἕτερα ἀριστερά. Ὁ ἀμαξίος δὲν ἤξερε ποὺ νὰ στρέψῃ τ' ἔλογα τοῦ καὶ ἐβίβη δρομικῶς τὰ χαλινάρια, μὲ δὲ μπόρεσε νὰ τὰ συγκρατήσῃ. Ἡ Ζίνα ἀναποδογορπιστῆκε, πατήθηκε, καὶ οἱ ῥόδους τῆς ἀμαξίας ἔκαναν μερικὸς γόρους ἀπόμα.

Ἀποδοστηκαν φωνῆς, μαζέθηκε πληθος.

Ἀποδοστημένη ἂν τὴ συγκλίνοση καὶ τὴν πτώση, ἡ Ζίνα ἔβινε μερικὰ λεπτὰ χάμω. Μὰ—ἀπίστεοτη τόχη—δὲν εἶχε καθέλου πληγωθῆ.

Ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ σηκώθηκε γρήγορα, οασιομένη, γιὰτὶ εἶχε γίνε ἀντικείμενον περιστριβίας. Μερικοὶ διαβάτες θέλησαν νὰ τὴ βοηθήσουν, μὰ ἐδοτυχῶς ἡ Ζίνα δὲν εἶχε ἀνάγκη. Μ' ἔλο ποὺ λερωθῆσαν καὶ ἀχίστηκαν τὰ φορεμάτῃ τῆς, μ' ἔλο ποὺ τὰ μέλη τῆς τὴν πονοῦσαν, ἦταν ἐχαρῆστημένη, ποὺ τὴ γλύτωσε τόσο φτηνά.

Ἡ μικρὴ κοδέλα ἔμωσ! Γόρισε καὶ εἶδε δίπλα τῆς ἕνα ἀμορφο δέμα: ἦταν τὸ δέμα, ποὺ μὲ τόση προσοχὴ εἶχε ὁμορφοδέσει πρὸ μισῆς ὥρας! Οἱ ῥόδους τὴν εἶχαν πατήσει.

Ἦταν χωρῆνη μέσα ἐπὶ λείπῃ, ἀε κατὰστασῃ ἐλευκῇ. Τὸ κορίτσι τὴ μάζεψε καὶ, κοῦτοσ-κοῦτοσ, γιὰτὶ ἔλο τὸ σῶμα τῆς πονοῦσε, πῆγε πρὸς τὴν πόρταν τοῦ μαγαζίου.

Μόλις πῆγε, ἐβίβη πρὸσώμα, ποὺ τὴν κοίτασαν μ' ἀπορία. Κανεὶς δὲν τὴ γινώριζε καὶ—μέσα καὶ ἔλοι

«Οἱ κερὶνες κοῦτεις τῆς Ζίνας...»

δὲ μπορούσαν νὰ ἐξηγήσουν εἰ ἤθελε τὸ φτωχὸ αὐτὸ κορίτσι, μὲ τὸ χλωμὸ πρόσωπο καὶ τὰ λασπωμένα φορέματα, μέσα στὸ κομψὸ καὶ λαμπρὸ αὐτὸ κατ᾽σημαί.

Ἔβλεπε πὼς ἐρχόταν κατὰ σάουραση τῆς κορίας Ἐριώ κι' εὐθὺς τὴ γέμισαν περιποιήσεις. Τὴν μάθησαν καὶ τῆς ἔδωσαν ἕνα καταπραυντικὸ ποτό. Ὄταν συνήλθε κάπως ἡ Ζίνα, ἔνοιε τὸ δάμα της. Ἀλλοιομένοι: τὸ μικρὸ κεράνιο προσωπάκι ἦταν πατημένο, δίχως ἀνθρώπινη μορφὴ, καὶ δὲ χρυσαίεως εὐ τίποτα πιά. Μόνον τὰ φορεματάκια μπορούσαν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὕστερ' ἀπὸνα γερὸ σιδερώμα.

Ἡ Ζίνα δὲν κράτησε τὰ δάκρυά της: Σκυφθῆσε, δεκαπέντε μερῶν κόποι κι' ἐλπίδες νὰ κατὰξέσονται σὲ τέτοιο ἀξιόθρηνητο τέλος!

Ἡ διεσθύντρια τοῦ καταστήματος ἡ δεσποινὴς Μαρία-Λουίζα, παρηγόρησε ἕως μπορούσε τὴν ἀτυχὴ μικρὴ. Μίλησε μαζί της ὡρα πολλή, τὴν ἐνεθάρρυνε, τῆς εἶπε πὼς μπορούσε νὰ πούλησθ ἕνα σωρὸ ἀπ' αὐτὰς τίς κολλέες, ποὺ ἦσαν τότε τῆς μόδας.

Τῆς βούρτσισαν τὰ ρούχα, τῆς ἐκάθαρίσαν καὶ σὲ λίγο τίποτα δὲ μαρτυροῦσε τὸ θλιβερὸ ἐπισόδιον, ἐκτὸς ἀπ' τὸ χάλασμα τῆς κοκκίας.

Ἔνα κορίτσι τοῦ μαγαζιοῦ συνώδευσεν τὴ Ζίνα ὡς τὴ σάουραση τοῦ τράμ κι' ἡ μικρὴ βασίλισσα, ποὺ τὴν εἶχε γλυτώσει πολὺ φτηνά, ἔφτασε σὴ συνουχία τοῦ Ἰσέιγ.

Ἀποφάσισε νὰ μὴ πῆ τίποτα στὴ θεία της γιὰ τὸ ἐπισόδιον, γιὰ νὰ μὴ τὴν τρομάξη. Διηγήθησε ὅμως τὰ πάντα στὴν παραμάνα της κι' αὐτὴ, συγκινημένη, τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴν ἔνασβῆ μοναχὴ στοὺς πολοσόχναστους δρόμους τοῦ Παρισιοῦ.

— Ἄλλοτε θάρχωμαι μαζί σου, μικρὴ μου βασίλισσα. Θὰ τὰ καταφέρω νὰ βρῶ καὶ καιρὸ, τὴν ὥρα, ποὺ δὲ θὰ μὲ χρειάζεται ἡ κορία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'.
Βαλκανικὴ Ἀγορὰ.

Ὁ ζῆλος τῆς μικρῆς βασίλισσας ἐξουδετέρωσε γρήγορα τὴ ζήλια. Στὸ τέλος τῆς ἄλλης ἑβδομάδας εἶχε τελειώσει μὴ καινοῦργια κοκκία πολὺ ἀνώτερη ἀπ' εἰς διὰ προηγούμενης.

Ὅστε στὴ Ζίνα ἐσπνόσθη ἕν ἀληθινὸν τάλαντο. Ἐργάζονταν ὅλα καὶ μὲ περιπόνηση γὰρ κι' ἦσαν εὐτυχισμένη, δεὰν βρισκόταν μπροστὰ στὸ τραπέζι τῆς, μὲ τὸ δόχεο τῆς κόλλας, τὰ λεπτὰ ἔργασια καὶ τὰ ποικιλόχρωμα ἕψάσματα.

Ἔτσι τὸ νέο της ἔργο στὴ δεσποινίδα Μαρία-Λουίζα καὶ περιεμενε ἀνυπόμονα τὸ ἀπτελέσμα. Δὲν ἄρρησε νὰ τὸ μάθῃ. Ἔνα πρῶτ' ἡ κορία Ἐριώ τῆς ἔδωκε ἕνα γράμμα, ποὺ μόλις

εἶχε λάβει. Τὸ κορίτσι τὸ διάβασε μ' ἕνα κροφὸ καρδιοχετῆσι:
«Κορία.

Ἐίμ' ἐνθουσιασμένη μὲ τὸ τελευταῖο ἔργο τῆς δεσποινίδος Ζίνας κι' εὐκολα θὰ ἐρῶ ἀγοραστή. Ἄν ἡ προστατευομένη σας τὸ ἐπιτρέπη, θὰ τῆς συνιστοῦσα νὰ στείλῃ τὰ ἔργα της στὴν Ἐκδοσὴ τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν (τμήμα Διακοσμητικῶν Τεχνῶν). Θὰ μπορούσε νὰ καταρτίσῃ, μέσα σὲ μίαν βιτρίνα, μίαν σειρά ἀπὸ κοκκίεες τῆς κατασκευῆς της. Ἔτσι ἄκουσε ἡ φήμη τῆς δεσποινίδος Κριστιάν. Θὰ κάμῃ καλὴ ἐντύπωση καὶ οἱ ἀγοραστὲς θὰ πολλαπλασιασθοῦν...»

Ἡ Ζίνα ἔκοψε τὸ διάβασμα κι' ἔτριξε μίαν ματιὰ στὴν κορία Ἐριώ.
— Τί λὲς λοιπόν, εἰς ἐκείνη, γι' αὐτὴ τὴν πρότασιν; Δὲ σκόθελες νὰ μῆγες στὴν Ἐκδοσὴ;
(Ἔπιτεται συνέχεια)

ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ

Σὲ λίγο, στοῦ καλοκαιριοῦ τὴν ἀτφρη γαλήνη, μίαν πρῶτη, διαβατικὴν, θὰ φεῖν ἀνατορικόλα σὲ λίγο, μὲ τὴν ὥρα της, θὲ νὰ σωρὸν ἡ αἰνὶν φῶστωμα τὰ ἔρη κλαρία, οἰκιστοὺς τὰ οἰκία φύλλα. Τὸ πρωτοβόρξι τὸ θολὸ σὲ λίγο θὰ ἐξελίσσῃ καὶ θὲ νὰ σέρη συντροφιά χλωμές, θλιμμένες μέρες. Πικροὶ θ' ἀντιλαλῆσεται ξανά σὰ μαθηρὰ δάση, παραπονητικῶν λυγμοί, φλογέρες, γοιές φλογέρες!

— Μιὰ ζωγραφικὴ ἀλλαντζελικὴ στὸν τοίχο: ἕνα καλύβι στοῦ ἀρχαίου πλατάνου τραπεζῖν τὰ πόδια ἀνομιμαμένο: καλὴ κυρούλα μπροστὸ στὸ φῶς τοῦ λυχνarioῦ νὰ σκῆθῃ καὶ νὰ βαστάγῃ, θροια μωρό, τ' ἀδράχτι ἀγκάλιασμένο.

Τῆς νύχτης τίς χειμωνικῆς, πικρὴν ποὺ θὰ τὸ ζῶνη ἢ τρικυμία, ποὺ τὸ δρομὸ θὰ καίη, καθὼς θ' ἀστροφύγη! κι' ὁ λύκος θάρχεται γοργόγοργός, μέσ' ἀπ' τὸ χιόνι, καὶ στὸ ἀφαντο καθῶφλι του θὰ κλαίη καὶ θὰ κλονεῖται!

Μὰ ἐγώ... στίς φετέρες καθιστὸς θ' ἀκούω τὸ παραμῦθι καί, πρὶν μᾶς φέρῃ τὸν θαμπόν Ἀθωαρινὸ τ' ὄρνιθι καὶ παῖξη τὰ ἀσημόφατο στὴ χαμαυνή τ' ἀστέρι, (ψηλαφητά, καὶ μὲ τ' ἀρχαῖο τὸ κύπελλο σὸ χέρι, μὲ τέχνη ὀμορφοεικαστικὸν ἀπὸ ἔμπειρο λυφάνι) θὰ πάω νὰ πέρω, ἀφοῦ ἀχμιστὸ, τὸ γάλα ἀπὸ τὴ σάχη.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

«Ἐν παραβολαῖς ἑλέει ὁ Κύριος...»

Ὅχιε κι' ἔγηε κατὰ-κατὰ ἔβρω πῶς σὴ στήμη μᾶθεύτικε ὁ ἐρχομὸς τῶν χελιδονιῶν: μόλις εἶχε ἀρχισοί νὰ φέγη ἡ ἡμέρα καὶ τὰ πούδα καμάρωναν φουντωτὰ-φουντωτὰ: εἶχαν πλῆθει μέσα στὴ δροσιά τῆς νύχτης τὰ φύλλα τους κι' ἔλαμπαν τῶρα στὶς πρῶτες πρῶτες ἐκτίτες τοῦ ἡλίου καταπράσινα: εἶχαν τινάξει ἀπὸ πάντα τους κἀθὲ κλάδι ἔξω, καὶ στὴν κἀθε ἄκρη πρὸβαλλαν καινοῦργια φουλαράκια ἀπαλὰ ὅλα στὴν πῶ λαμπερῇ του. ἐμφάνισον τὴν ἔποδοχὴ τῶν χελιδονιῶν, ποὺ ἔβθναν ἀπὸ μέρη μακρινά...

Ἔνα φερούρισμα ἀκούστηκε ἔξωφθα ἐκεῖ κοντὰ: τὰ πούδα ἀναταράχτηκαν: νάτα, ἔβθσαν, τὸ νοθ σασ!

Μὰ δὲν ἦσαν ἀκόμη τὰ χελιδόνια: διὰ σπουρητάκια, παλιὸ ἀόντροφοι τοῦ χειμῶνα, περνῶντες, θομήθησαν τοὺς φίλους των κι' ἦσαν νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν, τοὺς ἔρησαν ὅμως φυχροὺς κι' ἀδιάφορους.

— Τὶ πρόστοχα πουλιά, αὐτοὶ οἱ σπουρηγίτες, εἶπε κάποιον πούδα γέροντας στὸν πλάγιό του ὀντροφο, ἀρκετὰ δεκατὰ ὅμως, ὥστε νὰ τάκούσουν κι' ἐκείνοι: εἰ χοντρὸ κεφάλι, εἰ ἄσχημα πόδια, πὼς καταδέχονται μερικοὶ, καὶ τοὺς κάνουν συντροφιά. Ὄψ!

— Μπά, μπά... γιὰ μᾶς τὸ λέει αὐτό: ρώτησε ὁ γέρο-σπουρηγίτης, κι' ἔκοψε κι' εἶδε τὰ πόδια του μὲ ἀπορία, ὕστερα κοίταξε τὸ κεφάλι τοῦ νέου ὀντροφου του: χμ! ἰσως νὰ ἔχουν δίχιο, ἀλλὰ γιατί σήμερα αὐτὴ ἡ παρατήρηση ὕστερα ἀπὸ ἐνὸς χειμῶνα φιλία;

Τὰ πούδα, ἀκατάδεχτα, δὲν ἀπάντησαν.

Ἔνας πετροκότοφος, ἀπὸ τὸ σκοῖνο μέσα, τραγοῖθησε: τοῖβ, τοῖβ, τοῖβ, ἦρθε ἡ ἀνοιξή, τὰ χελιδόνια θομήθησαν τίς παλιές των φωλιέες σήμερα θὰ τὰ δεχτῆ τὸ δάσος μῆς καὶ γι' αὐτὸ κείνα ἔχουν σκολιστῆ μὲ τὰ πῶ ὠρατὰ χρώματα.

— Αὐτὸ λοιπόν εἶναι; φώναξε ὁ σπουρηγίτης: εἰ μεθὰ ἀκατάδεχτοι, τώρα ποὺ φάνουν τὰ χελιδόνια! Ἐμεῖς, τώρα, πῶ δὲν μᾶς ἔχουν πῶ ἀνάγκη, εἰ μεθὰ πρῶτοχου καὶ χοντροκέφαλοι. Ἄς εἶναι, δὲν πειράζει... Πᾶτε, σπουρηγίτες... Προσκυνᾶ, ἀγαπητὰ μου δέντρα! Καλῶς νὰ δεχθῆτε τοὺς καινοῦργιστοὺς φίλους σας!

Ἐκεῖνα μόλις καταδέχτηκαν νὰ κονησοῦν τὴν καρπὴν. Εἶχαν σερφεθεῖ τὴν προσοχὴν τους στὴν ὄριζοντα: βαθιά ὄπου μόλις ἐφαράζαν κάποιες λεξίς γραμμῆς πουλιῶν. Σὲ λίγο, ἀκούστηκαν καὶ φτερουγίσματα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν γελοῖμαστε. Ἐφτασαν... νὰ κα!

Σὲ μισὴν ὥρα ὅλα τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα, πλάι σὸ δάσος, εἶχαν γεμισοί χελιδόνια ἀποκαμωμένα ἀπ' τὸ μεγάλο ταξίδι: χιλιάδες, φτασμένα πιά, ἔβλεπαν πάλι τὰ γνωστὰ τους μέρη κι' ἔξοφραζαν τὸν ἐνθουσιασμό τους μὲ χαρηόμενα ἀτελειώτα τιτυβίσματα.

— Ἀπὸ δῶ, περάσατε νὰ ἐσκοφαστῆτε καὶ νὰ μείνετε, εἶπαν τὰ πούδα κι' ἐλόγησαν ταπεινά: ἔδωκε θὰ ἔρησε ἔξοφραση καὶ φαγητὸ ἄφθονο.

— Ἐδχαριστοῦμαι πολὺ, ἀποκριθῆκαν ἐκεῖνα, ἔχομε ὅμως, καθὼς ἔξερτε, εἰς φωλιέες μας εἰς στέγες τοῦ χωριοῦ καὶ δὲν μπορούμε νὰ τίς ἀφήσομε. Εἶσατε πολὺ εὐγενεῖς καὶ μὲ πολλὴ μας εὐχαρίστηση θὰ σας θεωροῦμε φίλους: ἀπ' ἔδω καὶ ἔρα, ἠρχόμεθα ταχυτικὰ νὰ σας βλέπομε:

— Αὐτὸ θὰ εἶναι μεγάλη γιὰ μᾶς εὐτυχία, εἶπαν τὰ πούδα κι' ἔσκοφον τίς κορφές τόσο χαμηλά, ποὺ πῆγαν νὰ σκάσουν. «Εἶδες εὐγένεια, φιδόρυσαν μετὰ τὸν ἔχον τὴ φωλιά τους, μᾶζι μὲ τοὺς πολιτισμένους ἀνθρώπους, φέρονται μὲ τρόπος ἐθνετικὸς, κι' ἔχουν τέλος γορῖσι ἀπειρα μέρη καὶ γνωρίζε τίς πράγματα. Τὶ τιμῆ, νὰ μᾶς θεωροῦν φίλους!»

Ὡς τόσο, εἶταν ἦρθε τὸ δρόδο, κανένα χελιδόνι δὲν εἶχε μείνει κοντὰ τους: μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα, τὰ πούδα πέρασαν μόνον τους, χωρὶς συντροφιά, ἦσαν ὅμως τόσο χαρηόμενα, ποὺ δὲν σιλλογίζονταν εἶπος ἄλλο: ἀπὸ τῆς ἄλλης ἡμέρας τὴν ἐπισκεψῆ.

Κὶ ὅμως τὰ χελιδόνια δὲν φάνηκαν διόλου ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἄλλη ἡμέρα, κι' ἔς εἶχαν τὰ πούδα σκολιστῆ, γιὰ χαντῆρ τους, τόσο, ὥστε ὄ ποιητῆς, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ καί, σπγνήθησε κι' ἔγραψε τὸ τραγοῦδι τῶν πούδων. Ἐπειδὴ τὴν ἱστορία μας ὅμως δὲν ἐνδιαφέρει καθόλου τὸ τραγοῦδι, θὰ τὸν ἀφήσομε νὰ γράψῃ καὶ θὰ ἐξακολουθήσομε τὴν ἱστορία μας.

Οἱ μέρες περνοῦσαν, ἡ μίαν πάντα στὴν ἄλλη, καὶ κανένα χελιδόνι δὲν φαινέταν: τὰ πούδα, ποὺ εἶχαν χάσει καὶ τὴν συντροφιά τῶν σπουρηγιῶν ἀκόμα, εἶχαν μείνει κατὰμονα. Στὸ τέλος μόνον τῆς ἑβδομάδος, ἦσαν μίαν σπγμή, μὲ τὸ φράσκο τῆς ἐπισκέψεως, τὰ χελιδόνια κι' ἐξήγησαν χιλίες σπγνώμες γιὰ τὴν παραμέληση μῆς, ὀποχετώσεως των, ὅπως ἔλεγαν, ἔπειτα ὅμως νὰ βοηθήσοῦν ὅλα μᾶζι γιὰ νὰ κτισθοῦν οἱ φωλιέες τῶν καινοῦργιων ζευγαριῶν. Ἀν εἶχαν καιρὸ νὰ χάνουν. Κὶ' ὅταν μὲ τὸ κελεὶ, ἔβθγαν τὰ μικρὰ χελιδονάκια ἀπὸ ταῖγά, καὶ τότε δὲν ἔβγαν καμμίαν ἐκκαίρια. Πάντως ὅμως δὲν θὰ ἔσχενοσσαν ποτὲ εἰ ἔδω ἔβθρισκαν τόσο καλὸς φίλος καί, στὴν πρῶτην ὄραν ἀγαπώσεως, θὰ ἔβθναν πάλι: κανένα περὶπαιτὸ ἔως ἔδω, νὰ τὰ ποῦνα.

Πέρασαν εἴκοσι μέρες γιὰ νὰ ἐναφανοῦν. Εἶχαν τόσους ἄλλες ἐπισκέψεις στὰ γειτονικά δάση νὰ κάνουν, καὶ ζητοῦσαν τόσο τὴ συναναστροφή τους ἀπὸ παντοῦ, ποὺ δὲν ἤθεσαν σὲ ποιὰ πρόσκληση νὰ πρωτακοῦσοῦν.

Ὡς τόσο, τὰ πούδα περνοῦσαν μοναχικὰ, μετανοιωμένα κάπως γιὰ τὴν κακὴ τους διαγωγή στὸς σπουρηγίτες, εἶχαν ὅμως τὴν ὑπερφάνεια νὰ μὴν τὸ ὁμολογοῦν ἀκόμη ἄλλωστε, λίγὸ τῶχαις, νὰ εἶσαι φίλος, καὶ ἐσχωριστὸς μάλιστα, αὐτῶν τῶν εὐγενικῶν πουλιῶν, ποὺ δὲν πρόφταναν νὰ τρέχοῦν δεξιά κι' ἀριστερά σὲ ἐπισκέψεις καὶ νὰ περιγράφουν εἰς ἐξωτικές ὀμορφιῆς τῶν μερῶν, ποὺ εἶχαν μείνει, τὸν χειμῶνα;

Ἔτσι πέρασε τὸ καλοκαίρι τὰ χελιδόνια μόλις πέντε-ἕξη φορές εἶχαν ἔλθει: τοὺς τῶχαιναν πότε ἐπισκέψεις, πότε ἡ ἀνατροφή τῶν μικρῶν, πότε τὸ γύμνασμα τους γιὰ πέταγμα, ὅλο κι' ἐμπόδια.

Κὶ ἦρθε ἡ ἡμέρα, ποὺ τὰ σύννεφα σκεπάσαν τὸν οὐρανὸ καὶ τὸ πρωτοβόρξι, τὴ νύχτα, ἀκόρισε τὸν θοῖνον τοῦ Ἄμωσ, τὸ ἄλλο πρῶτ', τὰ σύρματα τοῦ τηλεγράφου γέμισαν ἀπὸ χελιδόνια πάλι.

— Τὶ συμβαίνει; ρώτησε ἀνήσυχα τὸ δάσος. Νᾶ, θάρρυσαν ἐκὰ γιὰ τίς ζεστῆς, ἐλόγημένους χῶρας. Ἔδω, στὸ τόσο κρῆε, δὲν θὰ μπορούσαν ν' ἐπάρροῦν, εἶχαν τόσο λεπτὴ κρᾶση, καὶ μάλιστα τὰ μικρὰ τους. Τὸ χροῖον ὅμως ἔδω πάλι θὰ ἦσαν, καὶ θάκαναν παρέα πῶ ταχυτικὰ. Ὡς τόσο, δὲν θὰ ἐξενοσσαν ποτὲ τὴν ὀμορφὴν τους συντροφιά.

Κολακευόμενα τὰ πούδα, ἐσκοφον τὸ κεφάλι κατὰ γῆς. Τοὺς κακοφαινόταν, ποὺ ἔμεναν μόνον, ἀφοῦ ὅμως ἦσαν τόσο λεπτοκαμωμένα: εἰ νὰ γίνη... Τὸ ζήτημα ἦταν, ἀεὶ πῶς θὰ περνοῦσαν τὸν χειμῶνα ὀλόκληρο. Θὰ κοίταζαν νὰ κολοπασσοῦν πάλι: τοὺς σπουρηγίτες.

Τὰ χελιδόνια ἐφυγαν ἦρσαν ὕστερα οἱ κακῆς ἡμέρας, σκοτεινῆς καὶ κρῆας, καὶ τὰ πούδα ἔσταν μόνον.

Κάποτε ἔτοχε νὰ περῶσοῦν ἀπὸ καὶ ὁ γεροσπουρηγίτης μὲ τὸ ὀντροφὸ του: — Καλῶς τους παλιούς μας φίλους! Πόσον καιρὸ εἶχαμε νὰ σας ἰδοῦμαι φώναξαν τὰ πούδα. Ἦδ; περάσατε τὸ καλοκαίρι; δὲν κάθεστε, νὰ τὰ ποῦμε λίγες;

— Μπά, μπά, γιὰ μᾶς αὐτὰ; γιατί οἱ περιποίησις αὐτὰς πάλι; ρώτησαν ἐκεῖνα.

Ὁ πετροκότοφος τραγοῖθησε πάλι ἀπὸ τὸν σκοῖνο: Τοῖβ, τοῖβ, τοῖβ, ὁ χειμῶνας ἔφτασε κακός: τὰ χελιδόνια ἔφυγαν ἀπὸ καιρὸ τῶρα, γιὰ μέρη πάντα πράσινα καὶ θερμά, καὶ τὰ πούδα ἔλειναν χωρὶς συντροφιά καμμίαν πιά!

— Ἄ ἔτσι λοιπόν! εἶπε ὁ γέρο-σπουρηγίτης, τώρα καταλαβαίνω. Ἐσκοψε

κι' ἐκοίταξε τὰ πόδια του κι' ὕστερα τὸ κεφάλι τοῦ ὀντροφου του: Τὶ πρόστοχα πουλιά, αὐτοὶ οἱ σπουρηγίτες! εἰ ἄσχημα πόδια, εἰ χοντρὸ κεφάλι! Ἦδ; καταδέχονται μερικοὶ καὶ τοὺς κάνουν συντροφιά... Ἐλα, φίλε μου, πάμε στὴν πόλη; ἔξω ἕνα κοριτσάκι, ποὺ, κάθε πρῶτ', ρίχνει στὸ μπαλκόνι του φέγαλα γιὰ τὰ κακόμοιρα τὰ πουλάκια ἔξω καὶ μὲ τρόπα, σὲ κάποιον τοῖχο, ποὺ θὰ μᾶς ζεσταίη τὴ νύχτα; πάει... Ἀγαπητὰ μου πούδα, προσκυνᾶ. Καλῶς νὰ δεχθῆτε τὰ χελιδόνια, τοῦ χρόνου πάλι...

...Στὸ δάσος, τὰ πούδα εἶχαν μείνει μοναχὰ μέσα στὰ κρῆο καὶ στὴν ἔρημιά...

Καὶ θὰ μὲ ρωτήσατε τώρα, ἂν ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀληθινῆ. Ἐ, λοιπόν, ὄχι μὴ οὐ δὲν τὴν δεξιάνω, ἀλλὰ κι' ἀμφιβάλλω πολὺ. Τὰ πούδα καὶ τὰ πουλάκια δὲν εἶναι ποτὲ τόσο ἀνήγητα. Ὄταν ὅμως μεγαλώσετε, νὰ εἶσατε βέβαιος, εἰ θὰ ἴδῃτε πολλὰς ἀνθρώπινες ἱστορίες νὰ σας θομίζοῦν ἀμέσως αὐτὸ τὸ παραμῦθι. Θὰ πρόκειται γιὰ ζῆνοος ποὺ ἐρχονται καὶ φέγοῦν, ποὺ μᾶς περιφρονοῦν, κι' ἔμετε τοὺς θαυμάζομε. Αὐτὸ θὰ γίνη, ὅταν μεγαλώσετε: γιὰ τὴν ὥρα, αὐτὸ, ποὺ πρᾶπει νὰ ἔξερτε, εἶναι ὄχι, ἀν τὰ καὶ μὲνὰ τὰ λόγια κι' ἄφοχα, στὴ γῆ, εἶχαν λαλιά, θὰ μπορούσαν νὰ παραπονεθοῦν, πῶς ὄμως τὲς ἀνοησιές; κι' ἀδυναμίς εἰς φορτῶνομε σ' αὐτὰ. Δὲν ἔξερουν ὅμως, εὐτοχῶς, ἐκείνα νὰ μιλοῦν, κι' ὅχιε νὰ διαβάζοῦν τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου, κι' ἔτσι ἐξακολουθοῦν νὰ μένοῦν πάντα φρόνιμα ἐκεῖ ποὺ τὰ ἔταξε ἡ μητέρα-Φῶτη...

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΗΣ
ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ
Στὸ φίλ: Μ. Α. Στασινοπούλου
Καράβι ποὺ ο' ἀντίκρισα κάποιον αὐτῆ, μὲ πόθο, νὰ φύγεις καὶ νὰ χάνεσαι στοῦ ὄριζου τὰ βᾶθη. Ἄ! πόσο τὸ λαχάρησα τὸ πῶδο σου ταξείδι!

Μὰζι κι' οἱ δυὸ νὰ νιώθαιμ' ἄγνωστον τὸ μυστήριον, μᾶς στὰ βαθιά κι' ἀπόμακρα καὶ σκοτεινὰ πελάγη, ποθᾶντας πᾶν ἄραξομε εἰ ὄνειρου μας τὴ χῶρα, σὰ βλέπαμε, στὴν κίταχην, τὰ θάμπερα τῆς φῶτης.

Μὰ τώρα πᾶ, ποὺ γέφυκε, ο' ἀρῆσαν σὸ λιμάνι, λησημονημένο καὶ παλιὸ καὶ μὲ σπασμένα ἔξωτια, πᾶμε μαζῆ, κενετῆρημο, νὰ φύγομε γιὰ πάντα, μεσ' στῆς νυχτῆς τῆ σκοτεινιά, στῆς θάλασσας τὰ πλάγια.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ... ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Α' (Συνέχεια)

—Καρδιά, μανουόλα μου, της είπε ύστερα ο Πάνος και δός μου την αδή σου, να την έχω φυλαχτό στην ξενιτιά.

—Καλά, παιδί μου, του αποκρίθηκε πνίγοντας ένα λογάδι· άφες με το καλά, άφες το θέλεις τόσο. Σου δίνω την αδή μου και θα παρακαλώ το Θεό να χτα-μέρα να σε φυλάξει, γιὰ είσαι καλά, χρυσό παιδί. Μά κοίτα νέστρης γρήγορα πίσω. Πάνο μου, άβητ ή χάρη μονάχα σου ζητά ή φτωχή μανουόλα σου. Θάμσι άπαρηγόρητη ήν άργήσης να μολ άρθησ.

—Μείνε ήροχη. Θάρδα γρήγορα.

Και το παιδί άδμησε στην άγκαλιά της μητέρας του, που το φίλησε θερμά.

Β'

Οί προετοιμασίες του ταξιδίου άγειναν πολύ γρήγορα. Η κορά-Σοφία έβραζε 'ε ένα σακκούλι τασπερόρουχα του γιού της' το έβαλε και το καρβέλι που άπέμεινε από ντο-λάφι. Και την έλλη μέρα, τη χαραυγή, με τα δύο μικρά της παιδιά, συνόδευσε τον Πάνο ως τη στραφή του μεγάλου δρόμου.

Ηγαίνοντας, το έδωσε πολλές παραγγελίες και το έθμισε άλλες τις συμβουλές που του άφησε ο πατέρας του. Γιατί ο μακαρίτης ο κδρ-Σαρίντης ήταν γνωστικός και τίμιος άνθρωπος και, την τελευταία στιγμή της ζωής του, έκάλει κοντά του τον πρωτότοκό του γιο, τον μέγιο που μπερούσε να τον καταλάβει.—Ήλλα του παιδία ήταν τόσο μικρά!—και το έόσθησε να είναι φιλόπονος, τίμιος και κάλος.

—Ναι, μάννα, αποκρίθηκε ο Πάνος. σου δίνω άπόσχεση να είμαι πάντα άπως μολ είπες ο πατέρας μου, για να μολ άλλάξη ή άγάπη που μολ έχεις.

Όταν έφτασε ή στιγμή του χωρισμού, σπαράχτηκε ή καρδιά της δυστοχιμένης μητέρας και το θάρρος της την άφησε. Κλαίοντας πάλι, ήθελε να κρατήσχη κοντά της τον άγαπημένο της γιο.

—Μή φώγης, παιδί μου, του έλεγε. Έλα να γορτίσουμε οπίσι. Μείνε μαζί μας άσπου να μεγαλώσης άκόμα λίγος.

Αχ, δεν άποφέρω το χωρισμό! Άλλά το παιδί έμεινε σταθερά στην

άπόφασή του. Φίλησε για τελευταία φορά το άκρο και τον Κωστανή, φίλησε τη μητέρα του, την έσφιξε στην άγκαλιά του· έλεγε της αδής του μί άπομακρόνθηζε με διακριμένα μάτια και λυπημένη καρδιά.

Όσο έκεί λίγα έήμεσε, στράφηκε να ξαναδέρξει τα κρημένα πλάσματα που άποχωρίζονταν. Η μητέρα του, που τον έβλεπαν άκόμα τα μάτια της, του έκανε κλαίγοντας νεύματα άποχαριστισμού. Ο άλαμπος με τα χειράκια του κενούσε έν' άσπρο μανουόλι... Όσο σκληρός κι' ήν ήταν ο χωρισμός άκόμα, ο

καμάκι τους, όταν εόνόδαζαν στο βουτό. Η θεά ήταν μαγευτική. Φαίνεταν κάτω άλλος ή κάμπος, ήσων το παιδί προσπαθούσε να διακρίνη το καλοβόσμητό του· μα του το έκρυβαν τα δέντρα. Τότε πια πύρε την άποφασή του με γενναιοδωρία και, ακολουθώντας τα μάτια του με το μανέλι του, ψιθύρισε: —Πέες, τελείωσε. Τώρα έμπρός!

Κι' άρχισε να περπατά γρηγορότερα. Ένας περπάτησε ή μικρός Πάνος τρεις ώρες σχεδόν, χωρίς να σταματήσει ποσθενά, χωρίς πέν να στραφή πίσω του, μ' ένα μόνο σταθερό σκοπό, να φθάσει το γρηγορότερο στην πλησιέστερη πόλη.

Στο δρόμο άπάντησε γίδες κι' άγελάδες κι' άκουσε τους γνώριμους του σκυλούς που έπαίζαν εί άσσοι με τις φλογέρες τους.

Μπροστά του άπλωνόταν ένας όρλίζοντας πλατός, που τον έκοβαν πέρα μερικά φύλλα βουνα. Κάπου-κάπου φαινόταν και κανένα κωμακωρεϊό, σε χωριό ή σε κωμόπολη.

Το μαστιγάρι άκουσε τις κωμακωρες να σημαίνον και στέθηκε μια στιγμή νάνασάνη κάτω από μια μεγάλη θαλαμιά. Εκεί έφανε λίγο φώμη κι' ήπιε λίγο νερό από την τσούτρα του. Έπειτα έξανα-λοόθησε το δρόμο του με την άπόφασή να μη σταματήσει παρά στην πόλη.

Η μοναξιά, ή έρημιέ, έσο ήταν ήμέρα, δεν του φαινόταν πολύ άρειά. Άλλ' έμα άρχισε να νοχλώνη, έμα αισθανόθηκε τον άέρα να φοση ψυχρός, άνησόχης, ένεστρίχιασε και σολλογίστηκε με τρόπο:

—Στο βουτό θα παρέρω άπόφε τη νέχτα;

Άρχισε τότε να τρέχη μες άπ' τα χαμόλαδα απ' τα χόρτα και τις πέτρες, περνώνας κάσους κι' από το χείλος κενυός κρημβού. Ο μέγος του σκεπές ήταν να κάρη άσε τα δονατά περιόστερο δρόμο.

Όταν έφτασε σε κανέν' άνοιχτό έφωμα, κείταζε με άγωνία τριτάρο του, έλπίζοντας νάνακάσφη τα πρτα σπιτια της πόλης. Άν ήλανε έμως παρή δάχλη από έλοένα γινόσαν κωνόστερη, και τις μετρες κορφές των βουναύ μακρτα.

Άν και τα πόδια του ήταν κανάκεμη άπε τόσο έδοπαρία, έν και κενούσε πολύ άπο τον κωπαρό άέρα, και την κίνηση, δεν έπριε καλά να σταή για

«Όρμνος στην άγκαλιά της μητέρας του...» (Σελ. 316, στ. ε.)

να ξεκορασθή και να δειπνήση. Περπατώντας, έβγαλε από το σακκούλι του το καρβέλι κι' έκοψε ένα κομμάτι. Ποτέ δεν έφανε με τήση βραδί! Κι' άφες φύλαξε το καρβέλι, άρχισε πάλι να τρέχη.

Η άνησοχία του μεγάλωσε άσο κωνοσε το σκοτάδι. Σε λίγο τα μάτια του γέμισαν άάκρω... Μα δεν είχε κι' έδοκο. Για, φαντασθήτε τη θεση του. Ένα τόσο-δά παιδάκι να βραθή δλομόναχο, τέτοια ώρα, άπάνω 'ε έν άγριο βουτό, χωρίς να έέρη που ηγησώνη, χωρίς να-χη κανένα κοντά του να τον δίγη θάρρος, να του δεί-χνη το δρόμο.

Ενέμιζε πια ως χέθηκε, όταν έκαφνα είδε μακρτα, εμπρός του, ένα μικρό κόνκίνο φως που έφανε στον έριζοντο. Αξέφθηκε πώς το φως άπέό έβταν κανονός άασοφάλα ή κανονός βοσκού κι' άποφάσεις να διεκδοθή προς τα έκει για να γορθέ φιλοξενία στην καλόβη του.

Τέσπερα έλαμψαν τότε στον οβρανό. Μεγάλα άσπρακτικά ποστιά πεποσσαν στον άέρα και κάθε φορά που άκρωόταν κανέναν θόρυβος μες άπ' τα πονά δέντρα, το παιδί κατατρέμαζε.

Όσο χωριετίποσλο κι' έν ήσαν, δεν έμεινε ποτέ νόχτα μονάχο του στην έρημιά.

Μετσο προχωρήσε με τα μάτια προσηλωμένα στο μικρό κόνκίνο έστο, που σιγηές-σιγηές του έκρυβον τα δέντρα, μα πάλι ξαναφανόσαν.

Άξάφνα σολλογίστηκε, πώς στην κλόδα εκείνη μπορούσε να μη τον δεχθούν και τότε θάναγκασόσαν να ένοχηση στο βουτό, με κίνδυνο να φηγώδη από θεία άγρίμια, άόκους, που έόσα φασερά είχε άπόσει γι' ατότους...

Τότε θομήθηκε το σπίσι του, το σπιδάκι του, που μ' έλεγε της φτώχειας, είχε τουλάχιστον μια στήγη για να κερύει κανείς τη νόχτα, θομήθηκε τα τελευταία λέγια της μητέρας του και ψιθύρισε μελαγχολικά:

—Γιατί να μην την άκοόσω;... γιατί να μη μείνω κοντά της;...

Άλλά σε λίγο του ξανάβρε το θάρρος. Όχι, δεν θα φοβηθεί είπε με άπέφαση. Θα πάω έσοο πρόσπι να πάω και θα κερύσω λεφτά για τη μανουόλα μου και τάλλαφια μεολ άδέρ είγιαι το χρέος μολ...

Οί άσέφεις άκόμα τον έκαμαν να έξασχη το μικρό φως. Κι' όταν σήκωσε το κεφάλι του, δεν το είδε πια. Έκάμε κάμποσα θήματα, το φως δεν ξαναφάνηκε. Σομπέρανε τότε πώς έπειθή ήταν κερασμένη ή ώρα, οί άνθρωποι της καλόβης έδοσαν το φως τους κι' επλάγιασαν. Τι άπελπισία!

Τώρα πια δεν είχε οδηγό! Περπατοσσε στο σκοτάδι. Έμπρός του, πίσω, δεξιά, άριστερά, παντού σκοτιά. Μόλις ξεχώριζαν οί κορυφές των δέντρων που τις κωνούσε ο άέρας της νόχτας.

Άν μπόρεσε πια να νικήσχη το φόβο του κι' άρχισε να κλαίη.

—Κάθηναι καλά θηκία φώναζε δυνατά σε να καλόσε κανένα για βοθήθεια. Άλλά κανένας δεν άκουσε τη φωνή του, κανένας δεν αποκρίθηκε σε κλάμματά του.

Ανέβηκε ο ένα βήωμα, μήπως ξανάβλασε κείνο το φως, κατέβηκε, άνέβηκε ο άλλο, κατέβηκε κι' άπ' αυτό. Το κάσσο! Το κόνκίνο φως έμεινε κρωμμένο.

Ένα τέσπερο της άρας, το παιδί πήγαινε στην τάχη, μη έρόντας κατά σές να φρεβήθη, άπελπισμένο, σαν έρωλλε άπ' το φόβο και την άγωνία.

Τέλος άποφάσεις να έρη καμιά σσηλία, για να περπάση μέσα τη νόχτα του. Άξάφνα έμως θγαίνοντας ο έν άνοιχτό μέρος, είδε πάλι το φως, το άγαπητό κόνκίνο φως, που έλομπε μακρτα σε να τοβλάγη: «Ίδός λοιπόν είγιαι για σενα φέγγω μέσα σεο σκοτάδι, για να σεο δείχνω το δρόμο σου!»

Άν περιγράφεται ή χαρά που αισοάνθησε την στιγμή εκείνη ο Πάνος! Ηθοόσε, έτραχε, ήταν άδοχιόμμενος! Έπειτα σάδθηκε, για να ίδη και να σιεφθη, τι του έκρυβε τόσην άρα το φως. Και το έρρηκε: Βοθισάενος πρωτότερος σεις ασέφεις του, είπε μπη, χωρίς να το καταλάβη, ο έν μικρό μα πολύ κωνό δάσος, που τα δέντρα του δεν τον άφιναν να το θλέψη. Και για να μην ξαναπάθη το ίδιο, έπρέσασχε τότε να μην το χάνη όποτε σιγηή από τα μάτια του.

Μισήν ώρα περπάτησε άκόμα. Είχε κλησιάσει άρκετά την καλόδα του άασοφάλα ή του βουού. Έπιτέλους βγήκε και το φαγγάρι. Στο φως του μπό-

«Είτε μακρτα ένα μικρό κόνκίνο φως...» (Σελ. 317, στ. ε.)

ρσο να ίδη πιο καθαρά τι ήλωσης ήταν ή κατοικία εκείνη που τον έκρυβε ως τώρα το σκοτάδι. Σε λίγο διεκρινε την πόρτα της και τα παγγελιατά παρθέρα της, που είχαν άσπρα μπερναδάκια.

Ήταν ένα μικρό, φτωχικό καλοβόσπιτο, σχεδόν σαν το δικό του, έκει παράμερα στο βουτό.

Ο Πάνος προχώρησε άποφασιστικά. Άλλά μόλις άκοόστησαν κοντά τα θήματά του, ένας κελώριος σκόλος δρμησε από τον κήπο, γαργίζοντας δυνατά.

Το παιδί φοβήθηκε κι' έκυψε πίσω. Την ίδια στιγμή ή έλώπορα του σπιτοό άνοιξε με βαρύ τρίξιμο και μια τραχηιά φωνή ρώτησε:

- Ποιος είναι άτότος; —Εγώ, αποκρίθηκε θειλά το παιδί. —Ποιος έόσι; δεν έχεις όνομα; —Ο Παναγιώτης του Σαρίντη. Πάνο με λένε στο χωριό μου. Έχασα το δρόμο στο βουτό. Άν είσαι χριστιανός, ληψήσο με κι' άνοιξέ μου. Ο άνθρωπος πρόσταξε το σκόλο να σωπάσχη κι' άνοιξε την πόρτα καλά. —Να με συμπαθές που οζησούχησα, έξακολούθησε τόνωνικά ο μικρός; μα τραβήξα άπ' το βουτό, για να κόψω δρόμο, και με πλάκωσε ή νόχτα.

- Κι' έχάθηνε στο σκοτάδι... —Ναι. —Μά γιατί έφωγες από το σπίσι σας; Θάρται κωό παιδί, χωρίς άλλος —Όχι, άφαντικό έφωγα γιατ' ή μάννα μου είναι φτωχιά και πώο σέν ένα να ήγάλω λεφτά να της σταίλω. —Άλήθεια τα λές; —Να μάτια μου, άφαντικό, άλήθεια...

- Καλά λοιπόν, έμπα. Ο άγνωστος μπήκε πρώτος στον κήπο κι' όδήγησε στο σπίσι το παιδί, που τον ακολουθεόσε.

['Επεται συνέχεια] Από το Γαλλικό παράφρασις Α. Η. Κ. και Γ. Ζ.

«Έπειτα τελευταία άποχαριστισμέ...» (Σελ. 318, στ. ε.)

ΚΑΡΔΙΑ - ΨΥΧΗ

Σε πόντο εννοσφάλγησα, χρωμώνα, τὸ ρόδο τ' ἠμορφότατο λογι...

Χινόπορο τὸ βλέπει, τὸ μαρζίνει τὰ φύλλα του σκορπῶν, τὸ ξεφυλά...

Καρδιά μου πεθαμένη, κηριαμένη, σὺ πάροχο πού ἐνοστάλ, πια χρω...

ΚΙ' Η ΤΥΧΗ ΚΟΡΟΪΔΕΥΕΙ

Καλὸ τὸ εἶχε πού δὲν ἐβροικα κι' ἐγὼ τίποτε σὺ δρόμο, ἕνα εὖ...

Ἦταν ἕνα χρυσὸ μπρελόκι, πεσμένο ἀπ' τὴν ἀνάποδη "Ἔτσι ἀνίποδα τὸ εἰκόμισα κι' ἐγὼ...

Ἄλλοι νομοὶ! Τὸ μπρελόκι εἶχε μ' ἀλή φωτογραφία μιᾶς φίλης μου! Τόσο μόνο ἦταν ἡ χαρά μου...

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Ἀκροβῆς ἐσκίνη τὴν στιγμή ὃ "Πῆλος ἐγενε τὰ κουρασμένα του φτερά στὴν ἀγκυλιά τῆς Ἀδούς...

κων. Ἡ βοή κάποιου ποταμιού, πού κυλάει κάπου κει, τανίζει τις γλυκύτερες συμφωνίες, πού τσι...

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τὴν καρδιά μου ἐβαλα στοῦ κόλπου τῶν σοφῶν ἀνθρώπων τὸ σχολεῖο: «Πήγαυε, εἰπα, μᾶθε τοῦς κ...

Τὴν καρδιά μου ἐβαλα στὴς φύσῃ; τὸ σχολεῖο, πού τὰ πούλακμα μετ...

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

"Ἐνας κύριος εἶχε ἀπρόσεκτο καὶ βλακα ὑπερηγία. Μία μέρα τοῦδεσας νὰ πᾶν σ'...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἶδες τί ὄραϊο στίτι πού ἔχει ὁ Δεωνίδης; Ναι. Μά σὺ πᾶν μὴν τάκοῦση...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 2ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Πρωτοβάθμιος τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1922 πρῶτος εἰσηγῶν τῶν Λύσεων τὸν εἶς τὰ...

ΔΙΑΒΛΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΕΤΟΥ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδοῦ Ἐρμού τὴν 12 Σεπτεμβρίου 1922

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (Οὐδείς υποψήφιος.) ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νε. δων. 155, 16, 6. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνε...

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κολοκοῦδουλος, 139, 14, 1. Η ΔΙΑΠΑΛΕΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 ἕως 3 τὸ πολὸ πρῶτον βραβ. 150. Διά τὰς μετὰ τούτων...

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κολοκοῦδουλος, 139, 14, 1. Η ΔΙΑΠΑΛΕΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 ἕως 3 τὸ πολὸ πρῶτον βραβ. 150. Διά τὰς μετὰ τούτων...

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κολοκοῦδουλος, 139, 14, 1. Η ΔΙΑΠΑΛΕΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 ἕως 3 τὸ πολὸ πρῶτον βραβ. 150. Διά τὰς μετὰ τούτων...

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κολοκοῦδουλος, 139, 14, 1. Η ΔΙΑΠΑΛΕΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 ἕως 3 τὸ πολὸ πρῶτον βραβ. 150. Διά τὰς μετὰ τούτων...

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κολοκοῦδουλος, 139, 14, 1. Η ΔΙΑΠΑΛΕΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 ἕως 3 τὸ πολὸ πρῶτον βραβ. 150. Διά τὰς μετὰ τούτων...

Τὸ πρῶτον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐπιμελομένη ἀνάδοσις τῆς συνδρομῆς τού.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ τοῦ 210 Διαγωνισμοῦ Δι' ἄδους ἐπιτελεῖ μέχρ' 15 Νοεμβρίου

528. Αὐθιγίριος. Μία πρόσθεσις, κατὰ γλῶσσον Κι' ἕνα φωνητὸν ἐνόησεν...

529. Στοιχειώδεις. Σε σημειῶ ἀστὴς βόρρειος. Γιὰ κεφάλι ὁ λύτης γράμμα Κι' ἀντιχει κατὰ πού μοιάζει...

530. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τετραγράμμου. Χρησιμότητα εἶμαι τῷο, Που ἂν μάλλεξ τὸ λαϊμό, Βλέπει κατὰ τί προστά σου...

531. Αἰνίγμα. Μία πόλη μετ' ὄρθου τῆς Ματρί ἀν' προσηγορίᾳ, Γνωστὸ ὄραϊο νόμισμα Ἀρσένος δάκουσθῃ...

532. Ταῦθ'. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου * * * * * Ἀρχαῖος μουσικός * * * * * Μετέωρον * * * * * Δυστυχὴς μητέρα * * * * * Ἀρχαῖα πόλις...

533. Ἐπιγραφή. Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις. Ἐστὰ ἐπὶ τοῦ Φερειοῦ δασίου 534. Μωσαϊκόν. Ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Ἄστειος, Ματρί τοῦς κί' ἡ Ἀθηνά...

535-539. Μαγικόν Γράμμα μετ' Ἀφροσπίχιδος. Τῆ ἀνακαλῆ ἐνὸς γράμματος ἐκῆστος τῶν κἀτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ...

540. Φωνητολόγιον. Ὁ θῆλυτε-αν-π-ε-ρ-ε-π-ε-λ-ε-ς Ἐστὰ ἐπὶ τοῦ Βερονίου, τ. Βλαφρον

Διά τούς Γαλλομάθεις

542. Metagramme

Γ' en si ça pat rempli ou vide; J' enlève son caractère Et voilà la liquidité.

Έσφάλη επί τ. Πενταζού Περσέντος

543. Anagrammes

Meles d'abord mes cinq pieds, puis, dans un nouvel assemblage, par cinq fois, vous trouverez: 1. Un métal de grand usage; 2. Un bâton blanc tout petit, avec lequel on écrit Sur une tablette noire; 3. Une grande ville d' Orient; 4. Un mal dont l' affreux tourment Torture votre mâchoire; 5. Enfin un jeune imprudent, qui vit ses ailes de cerc Foudre au soleil de l' Epire. Foudre au soleil de l' Epire.

Έσφάλη επί τού Δοξαίου, Τεστιά

ΛΥΣΕΙΣ

τών Πρ. Δοξησίων τού φύλ. 20

254. Έλαφος (έλα, φός.) — 255, Ρέα-Ρά — 256. Σάμος.

257. Μ 258. Άδως — άδωσ= άτί, ΡΟΔΙΟΝ — Ηοά-Ρα=) ΟΥΡΑΝΟΣ η- (Μήδων- ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ μή=) Δών-ΔΗΑΩΝ.— 259-263. Διά τού Ρ. κώνω, φάρος, Πάρος, Κρῆτων, χάρμα. — 264. ΕΛΑΒΕΤΙΑ (ΚΑΕΙΩ, Ίούλιος, κῆΒος, ΡΕΑ, αέΤός, Άννίβας, Θράκη.) — 265. Τό δις έξαρπείν επί άνδρός σοφού, — 266. Πάν μέτρον άριστον ιπ, αν με τ, αβ, ναρ εις τον). — 268. Zéro 269. Tel qui rit Vendredi, Dimanche pleurera.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΩΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΒΑΛΙΑΣ

[Νέος Τιμοκατάλογος]

- Γ' Από τούς έν παρενθέσει αριθμούς, ο πρώτος είναι τά ταχυδρομικά τού Έσωτερικού και ο δεύτερος τού Έξωτερικού. Άδειφροβία μου, δρ. 15 (1,40 και 4.) Αφροδίτη, δρ. 15 (2 και 5). Ζαυινονό Μανήλη, δραχμ. 15 (1,40 και 4.) Θάλαρον, Τόμος Γ', δραχμ. 8, 1,50 και 5.) Ίσαβέλλα, δρ. 12 (1,20 και 3,50). Κανίς Λαβίος, δρ. 8 (1, 20 και 3,50.) Κόμος και Κοσμάς δραχμ. 15 (1,60 και 4.) Κομοδία τού Άριστοίου, δρ. 3, (1 και 2,80.) Δέξη Μιλιαρός, δρ. 3, (1 και 2,80.) Μήτριον, δρ. 5 (1 και 2,80) Παιδιά οτών Ήλιο, δρ. 10, — (1, 40 και 4.) Πόλεμος, δρ. 14 (2,10 και 5.) Στάχνα και Παροδοίτες, δραχ. 10 (1,40 και 3,60.) Στέλλα Βιολάντη, δρ. 8 (1,20 και 3,50.) Τιμή τού Άδελφού, 2 τόμοι, δρ. 28 (3,60 και 3.) Φοινηταί, δρ. 8 (1 και 2,80).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὰ καθ' ήμέρας με έλλά στοιχεία ήρ. 4 τὸ ελάχιστον τίμημα. Πόρον τὸν 10 λέξεων 40 λεπτά ή λέξες, με ποχὰ δά στοιχέα ένα 50, και με κεφαλαία ένα 50. Ο χωριστός στίχος δραχμάς 2. Η παρακλήρη είναι ἀπορρίπτουσα.

Παιδιά, σὸν κήρυ μαρ φηρω-σε' μετ' ΑΓΓΗΡ ΚΑΜΕΛΙΑ (ΚΓ' — 1523)

ιδρυμένος: Κώστος Κοτσιρούτης, Κομπόσης; Μαρίνα Αιμιλιανίδου. Πάσι ο τόμος. MEMPHIS (ΚΓ' — 1524)

Εισερχόμενη στο κομητό σαλονάκι της Διαπλάσεως χαιρετώ άπαντες, ιδιαίτερας Ρίτα, Τολάνδη (ΚΓ' — 1525)

Ρίτα, Ζουλού, Άγοροκόπιτο, Τυτικά, Άτρώμ, Βρασηλάτη, Μπερμπαντάκο, άντιαλλάσεως Μ. Μυστικά; Τολάνδη (ΚΓ' — 1526)

«ΟΥΡΑΝΟΣ» — «Ουρανός» δέν άσχολεΐται με αυτά. Φαίνεται όμως, ότι το Κρότος σας είναι πολύ έγωιστικός και καμμέγιον, ζητούν ώς αντιπροσώπου του Σουλίου άνωτέρας του, μη άρκούμενον εις τά πρόσωπα. Pardon. Ο Άδοχηγός ΕΛΛ. ΨΥΧΗ (ΚΓ' — 1527)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» — «Πάνσοφλισμέ», άφοι είσαι, έχθρός τού «ΜΟΖΑΡΤ», άδνοτοούμεν να δεχθάρην συμμάχον σου. ΑΓΝΩΣΤΕ Χ, γιά κάθε ψευδώνυμον τού άπελάυσει στοιχηματίμε 50 άρ. Δέχεσαι; ΑΙΣΤ, ΑΡΧΙΑΒΟΑΕ, ΥΠΕΡΑΡΧΙΣΤΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ελάβωμεν, ος εδχαριστούμεν. (ΚΓ' — 1528)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙ-ΟΣΙΣ». — Αποτελέσματα «ΔΗΓΗΜΑΤΟΣ» Βραβεύθηκαν: Δία Ζεζάννα. ΕΝΕΓΡΑΦΗΣΑΝ: Καίτη, Λευκή, Έρμα, Ρεζενά, Τολάννα Δάρη, Δουμισα Γαβριέλλα, Κακοκόρινω, Ζεζάννα. (ΚΓ' — 1529)

Σύμνη, άμέτρητες ευχούλες στή γιορτούλα σου. Ίδανιόμε τετραδιάκι απόμη περιμένο. ΠΑΝΟΥΚΛΑ (ΚΓ' — 1530)

Πυγμαχός=Βλαβιανός. Για να μάθης να υποτάσσεται. ΤΣΑΡΑΤΑΝΟΣ (ΚΓ' — 1531)

Προκηρσσοσ Διανομισμ. Γραμματοσήμιον Έπαναστάσεως 1922. Τέσσαρις καλλιτέρους βραβείωσ. Προθεομία μήνας Δδα Νίκη Α. Βογιαζίδου, εις Άνδρον. (ΚΓ' — 1532)

Προκηρσσοσ διαγωνισμιον άγεράων καρτών. Συμμετοχή δραχμή Βραβεία δύο. Προθεομία δίμηνας, για λογαριασμό Όρσηκού Άδελφού. Φίλες Δουκίσης Γαβριέλλας, λάβατε μέρος. παρακαλώ. — ΜΠΕΤΩΒΕΝ Υ. Γ. — Άϊσις ΙΩΑΝ. ΪΣΩΚΟΝ, Άστυον Άνιάτων, Άγία Ζώνη Πατήσια — Άθήνας. (ΚΓ' — 1533)

Φρασικουτο, τί «Skating» και κολοκόνθια. Σ'ν είσαι τακτικά 'στο Σάναγμα; Δέν κοροϊδεύουν τόν ΜΙΚΡΟΝ ΜΑΓΟΝ (ΚΓ' — 1534)

Η οίοδες = Έλάσ Κούτης. Άνταλλάσσω Μ. Μ. και ε. ρ. Γράφατε: Αόγκιον Αεθνήνην ρ. Κελάμας. — Δύγκος ο Αεθνήτης. (ΚΓ' — 1535)

Μπαλινοντας σὸν «ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΡΑΧΟ», χαιρετώ τὸ προσδρειον και τὰ μέλη αὐτου. Πικρή Σελάρια (ΚΓ' — 1536)

Ρήγα Φρασιε, Δοξαίμ. Φουστα-νέλα, άλληλογραφοδμε ο ε. ρ.; Καρσικίνη, Αρχιδιάβολο, τι κάνατε; — Φιλελεύθερος Άδληγίς (ΚΓ' — 1537)

Ανταλλάσσω Μ. Μ. και ε. ρ. Άλληλογραφή Έλληνιστικά Γαλλισι, — Νίκη Α. Βογιαζίδου, εις Άνδρον. (ΚΓ' — 1538)

«ΤΡΟΜΟΣ» — Σομοσταυρόρι-τρομα; Μυστηριώδης Τηγεπιστής=Άνηγρίου, Ρήγας Φρασιε = Τρούλουνης, Ταπεινό Αουλούδι=Μουνθεάς, Όνειροπόλος της Δέξης=Κοτσιρούτης, Πενταφής=Γάμψας (Άσλου-θεί), Παρακαλθῆνται όσοι έλλων να μεσ στελλουν γραμμα, να μη στελλουν, διδοι ή έδρα κατ' αυτός θα μεταφερθί. Ημεδς έν κινή θα κατακορησωμεν την νέαν μας εδραν και Α] σιν. ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ—ΖΟΥΨ (ΚΓ' — 1539)

ΣΜΥΡΝΗ, επιστολήν σου έλαβον; άδυνατώ επί τού παρόντος ν' ανάλωω Άντιπροσωπειαν. Θα δυνηθώ μετά ένα μήνα. ΑΝΑΡΙΩΤΗΣ—ΣΥΡΙΑΝΟΣ (ΚΓ' — 1540)

«Συμμορία τών Μούρων», στει-Σχηματίσομε κανένα έκατοσταόκι για την ανακάλυψη; Περιμένα έως 42ον, άλλως θεωρείσαι ήττημένη. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΗ (ΚΓ' — 1541)

Διαπλάσεοουλα επειδή πολλοί άπό νουρίζουν κορίτσι, ειδασοιδ ότι είναι άγόρι, Δοξαίμ. Κορηκόπουλο=Μηλιδάκης. Κοουδαλός=Κούρης. — ΑΡΤΑΝΙΑΝ (ΚΓ' — 1542)

Σάβνη, γιά τή χρυσή γιορτή σου χίλιες θερμές εύχες. Ίνδς (ΚΓ' — 1543)

Φρασικουτο, τί «Skating» και κολοκόνθια. Σ'ν είσαι τακτικά 'στο Σάναγμα; Δέν κοροϊδεύουν τόν ΜΙΚΡΟΝ ΜΑΓΟΝ (ΚΓ' — 1544)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΚΕΡΑΥΝΟΣ» ΔΙΑΒΑΣΟΠΟΥΛΑ Ϊ Όσα άπό ός διαμένετε στή Χανιά της Κρήτης και θέλετε ν' αναμειχθῆτε στήν κίνηση τών συλλόγων άποτανθῆτε εις τόν έν Χανίους αντιπροσώπον μας Νικόλλον Βαμβαράν κρός άνωλεθόνην Παρρητήματος. Συνδρομή μήνιαια 3 δραχμ. ΣΠΕΥΣΑΤΕ! Δωρίδη αντιπροσωπωσ τού Συλλόγου μας έν Κεραύσα ο Κασσαρινός τού εχόμεθα κάθε έπιτυχίαν. Δέν γίνονται δεκται οι παρατήσεις τών κυρίων Δάρηση, Ρηκοπούλου και Άρση Δουσιών. «ΤΡΟΜΟΣ», δι' έπιστηρίσει εδχορήγησθην. ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ (ΚΓ' — 1545)

Ο Αισγωνισμός της Μογγολίας, τών άγγέλων κερτά άλλασοσ είναν και γίνονται; Πον Παπαδημητρίου, Σοφοίους 19 διδ; Μόγμο (ΚΓ' — 1546)

ΡΕΚΑΜΒΟΛ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ (ΚΓ' — 1547)

Εισερχόμενος εις τόν Διαπλάσιόχοδμο, χαιρετώ άπαντο ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ (ΚΓ' — 1548)

ΦΡΙΞΕ, άνταλλάσομε ε. ή Μ. Μ. μέσον Διαπλάσεωσ Με γνωρίζεις; είμαι τό ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ (Σημ. τ. Διπλά.—Άνταλλάγη ε. μέσον Διαπλάσεωσ δέν γίνονται, και στο παρς γίνων δλων.) (ΚΓ' — 1549)

ΜΠΟΛΑΕΒΙΚΕ, γιά τή γιορτή σου εΐχομαι χρόνια πολλά ΠΑΣΣΑ ΤΕΜΠΟ (ΚΓ' — 1550)

Μοδαρίτες, θα δεχθῆτε άρα στο σούλογο σας και ή άλλον άρχοντα της τέχνης; ΒΙΑ (ΚΓ' — 1551)

Σαμπακάβα, Μπαγανίόρα, η τού νά ξεπληρώσε τά κομηομένα Διαπλάσσοουλα της Θεσαλονίκης, κομηθήματα σεις. ΒΙΑ (ΚΓ' — 1552)

Λίστ, πός τά περνάς στή γευτική Νάουσα; Με ξερσάει ΒΙΑ (ΚΓ' — 1553)

Κεθόνιος μου άλλαξε; Γιολάκην Μπαγγλίδην, Μπιζανία 53, Θεσπλίανη. Ξεμάρω (ΚΓ' — 1554)

ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΣΤΗΡ. ΥΠΗΟΤΙΣΤΑ, δέν μεις τι λέε. Ποιά κορίτσι ΑΝΑΡΙΩΤΗ — ΣΥΡΙΑΝΕ, εχχορσούμεν... «ΤΡΟΜΟΣ», στοιχημαδεχομεθα και περιμένομεν εις σιπεντάριο μέσο Διαπλάσεωσ επειδή; (Σημ. Διαπλά Βεβαίον ότι αι άποκαλίψεις τού «Τρόμου» Άδως, Πέρδος, Άραμ ήσαν λαυθαριάται.) (ΚΓ' — 1555)

Αντρούγγο Σαρδανάπαλου, όσεις φοβόσοσε. ΤΙΓΡΗ (ΚΓ' — 1556)

Διαγωνισμός (ΚΓ' — 1107) άνοροσται άλλήμει άπαντήσοσ Προκηρσσοται δέ ποιήματος. (ΚΓ' — 1557)

Προκηρσσομεν Διαγωνισμ Μ. Μυστικών. Συμμετοχή έλεκτά. Βραβεία: Α) τήν σφραγδα τού ψευδοήμου σας, Β) ιστορία ένός πτωχού νεου. Προθεομία δίμηνας. Στείλατε: Χοτζόπουλον, Πετρούση 13, Άνάνασ. — ΣΚΑΑΒΑ ΠΟΛΗ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΗ (ΚΓ' — 1558)

Πορτολάτο Μοζότιον (Μηροπουλου; Τίποσ ενάντης έπεσομενον λαρδον γιά μέν γλαστικές (μακάρι νασον Βιολίας). Άγγασα Χ (Κανέλη) είμαι άκατασάρωσ. Έπιστολήν λι! Ρε οσημθήματα σάν τά έλάτε; με τή ΣΜΥΡΝΗ;